

PO STOPÁCH VÍTĚZSLAVA HÁLKA

PRÁCE ŽÁKŮ ZÁKLADNÍ ŠKOLY
VÍTĚZSLAVA HÁLKA ODOLENA VODA

2025 – 2026

Vážení čtenáři,

právě se vám do ruky dostalo již třetí vydání naší sbírky Po stopách Vítězslava Hálka, kdy se naši žáci nechali inspirovat a šli ve stopách rodáka města Odolena Voda – spisovatele Vítězslava Hálka. Vzniklo opět několik velmi zajímavých děl a prací, a nás zároveň velmi těší, že někteří jsou již stálí přispěvatelé.

Hvězda

Ema Buňatová VIII.C

Když ses mi v životě zjevila,
věděla jsem, že je to správné.
Můj svět jsi trochu změnila,
už v něm nemám věci zrádné,
dřív vstanu, smutek ve tváři,
radost jsem dlouho necítila,
teď už nemám slzy v polštáři,
a tak úlevu jsem pocítila.
S nima jak v kleci se cítím,
už jen s tebou já chci být,
a tak si na cestu svítím,
jakou cestou tedy jít.

V dáli vidím hvězdu jasnou
a tam cítím záchranu,
pak se ale světla zhasnou,
v tobě mám vždy obranu.
Už vím, jaké světlo mám,
když se ve tmě ztrácím sám.
Tebe hvězdo dobře znám,
jsi to ty.

O lvu, co neuměl řvát

Tadeáš Netřebský IX.D

Jednoho dne se na savaně narodil malý lev Leoš. Všichni se radovali a oslavovali, dokud nezjistili, že neumí řvát. Starý lev si naříkal: „Vždyť není možné, aby pořádný lev neuměl řvát, vždyť nemůže být náš.“ Všichni byli velmi rozrušení. Jeho maminka byla nesvá a zoufalá. Uběhlo pár let a stále se nenaučil řvát jako lev. Všichni jeho blízcí už ztratili naději, že se to naučí. A tu náhle se objevila myška Matylda a surikata Adéla.

Obě měly plán, jak z Leoše vychovat pořádného krále džungle.

Jednoho horkého odpoledne seděl Leoš pod akácií a trénoval svůj „řev“. Výsledek? Savana se otřásla... smíchem. Z křoví vykoukla malá myš Matylda a vedle ní se postavila surikata Adéla, která měla ve tváři výraz „tohle musím vidět zblízka“. „Ty jsi lev, nebo rychlovarná konvice?“ posmívala se Adéla. Leoš se naježil, ale pak jen smutně sklopil uši. „Já... já prostě neumím řvát. Jak mám být pak králem džungle, když se mi smějí i zebry?“ Matylda se zamyslela: „Možná ti chybí trénink. Nebo motivace. Nebo orchestr!“ A to už se zrodil plán.

Trénink začal hned druhý den. Adéla stála na termitišti jako dirigent, Matylda seděla na Leošově hřívě a dávala pokyny: „Hlubší ton! Víc síly!“ Jenže po každém otevření Leošovy tlamy vyšlo jenom hlasité zapískání. „Tohle je katastrofa,“ rozčilovala se Adéla. „Pokud se to dozví hyeny, budou se ti smát až do konce života“. A právě v ten moment se jako naschvál hyeny objevily. „Hele, rychlovarná konvice tu trénuje operu!“ chechtaly se a začaly Leoše, Matyldu a Adélu rychle pronásledovat až k řece. Hyeny je zahnalý až k řece plné krokodýlů. To bylo velmi nebezpečné. Leoš si uvědomil, že pokud nezařve teď, tak už nikdy. Stál na břehu, hyeny se blížily, krokodýli číhali. Všichni čekali, co Leoš udělá. „Teď, Leoši! Řvi!“ zakřičela naléhavě Matylda. Leoš zavřel oči, nadechl se tak, až se mu hřívá postavila vzhůru a z jeho tlamy se ozval zvuk, který otřásl savanou. Už to nebyl pískot. Tohle byl skutečný řev – tak silný, že hyeny ztuhly, krokodýli se potopili, a dokonce i slunce zalezlo na chvíli za mrak. „To bylo úžasné!“ vykřikla Adéla. Leoš se poprvé cítil jako opravdový král džungle.

A od té doby se savana změnila. Hyeny se držely dál, zebry opět začaly utíkat a Leoš se stal legendou. Nikdy nezapomněl na Matyldu a Adélu.

O žabákovi, který chtěl poznat svět

Kryštof Zemánek IX. D

U jednoho malého rybníka žil žabák jménem Kvak. Každý den sedával na leknínu a snil o tom, že jednou pozná svět. Rybník mu připadal známý a malý. Byl zvědavý, jak vypadá svět kolem něj.

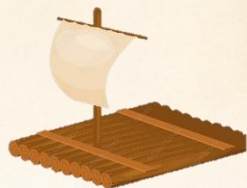
Nastalo jaro, sluníčko hřálo a Kvak si pomyslel: „Svět je určitě veliký a já ho chci poznat.“ Sebral odvahu, seskočil z leknínu a vydal se na cestu. Skákal, hopsal, poskakoval až dorazil k řece. Divoká voda hučela jak splašený kůň a žabák se zarazil. „Na druhou stranu se sám nedostanu,“ povzdechl si. Řeka byla široká a hluboká. Kvak se začal bát, že jeho sen o objevení světa skončí na břehu.

Kvak neztrácel naději. Rozhodl se poprosit o pomoc zvířata, která žila kolem řeky. Nejdříve oslovil kapra: „Kapre, kapre, budeš tak hodný a pomůžeš mi prosím přes řeku?“ Kapr vyplul na hladinu, zavrtěl ploutví a odpověděl: „Rád bych, ale voda je dnes příliš divoká.“

Kvak se nevzdal a rozhodl se poprosit o pomoc čápa: „Čápe, čápe, přenesl bys mě prosím přes řeku?“ Čáp zaklapal zobákem a odpověděl: „Omlouvám se, ale dnes musím hlídat hnízdo.“

Kvak byl smutný. Už, už se chtěl vzdát, když potkal bobra. „Bobře, bobře, pomůžeš mi prosím přes řeku?“ Bobr se usmál a odpověděl: „Pomohu ti, když ty pomůžeš mně.“ Kvak vzrušeně vyskočil: „Děkuji bobře. Co pro tebe můžu udělat?“ „Moji rodinu už týdny otravují komáři a z jejich bzučení se nedá vůbec spát. Jestli se jich zbavíš, tak ti postavím vor, na kterém můžeš řeku přelout,“ navrhl bobr. Oba si podali ruce a pustili se do práce.

Mezitím, co bobr kácel stromy a stavěl z nich vor, Kvak pilně lovil komáry. Vor byl brzy vyrobený a komáři ulovení.

Kvak poděkoval bobrovi za pomoc a vydal se na plavbu přes řeku. Řeka s vorem silně houpala, narážela do něj prudce voda. Nakonec se Kvak bezpečně dostal na druhou stranu řeky. Vyskočil z voru štěstím bez sebe a vydal se objevovat nový svět. Uvědomil si, že když si zvířata pomáhají, dokážou velké věci.

Nález vtipného kufru

Aneta Vodenková VI.B

Na letišti v Egyptě mám práci. Je tam dobrá práce. Ale jeden kufr se ztratil a nikdo ho nehledá už 3 dny! Podívám se do něho... “Jééééé”. Co to jee!

Proč tu jsou slizy, make-up, kapky do nosu, rukavice, sešit, penál, lak na nehty, paruka vlasů, nástěnka, obraz, své jídlo, nějaké sklo, pečící papír, čočky do očí, záchůdeček pro děti, ale žádné oblečení!? No, co to je za kufr? Tohle bych si nikdy s sebou nezabalila! No představte si, že letíte na dovolenou s plným kufrem věcí, ale nemáte tam žádné oblečení a ponožky a nic!?

Počkat!?! Možná to je bezdomovec a nasbíral to cestou a potom utekl a nechal to tu, protože nemá peníze na zpět!?! Doufám, že to je jen představivost a že to není krutá pravda!

MOJE MAMKA

Štěpánka Sochorová VI.D

Rozhovor: (Já – Š, mamka – M)

Š: Měla jsi ráda školu?

M: Měla a hlavně proto, že jsem bydlela na vesnici, kde skoro nebyly děti. Takže škola pro mě bylo místo, kde jsem měla kamarády. Šlo mi ale i učení, takže jsem měla ráda školu i tak.

Š: Jaké byly tvoje oblíbené předměty v 6. třídě?

M: Vždycky mě bavila matika, snad už od první třídy, a to mi asi zůstalo i do dospělosti. Ale měla jsem ráda i další předměty, třeba výtvarku nebo přírodopis. Ale byla jsem hrozná dřevina na tělocvik, to mi nešlo vůbec, ale aspoň při tom byla velká sranda.

Š: Pamatuješ si nějakou učitelku nebo učitele ze 6. třídy?

M: Na pár z nich si vzpomínám. Měla jsem báječnou učitelku matematiky, a to možná i přispělo k tomu, že jsem matiku měla ráda. Skvělá byla i učitelka přírodopisu. Na hodinách nám ukazovala spoustu exponátů, a mohli jsme používat mikroskop a ráda nám odpovídala na všechny otázky.

Š: Měla jsi hodně kamarádů?

M: Myslím, že ano. Do té školy jsme dojížděli z různých okolních vesnic, takže to nás celkem spojovalo. S některými se setkávám do teď. Se svou nejlepší kamarádkou z té doby se navštěvujeme. I když teď už žije s rodinou v Německu. Naše děti mají sice mezi sebou jazykovou bariéru, ale vždycky se nějak domluví a mají se rádi.

Š: Jaké bylo tvoje oblíbené jídlo?

M: Bramboráky, špenátová polévka, nebo dukátové buchtičky.

Š: Co jste dělali ve volném čase?

M: Hodně jsme chodili ven. Tenkrát nebyly mobily. Prostě jsme vyrazili po škole někam ven, a tak nějak jsme přišli na to, co dělat. V létě jsme jezdili na koupálko nebo šli někam na zmrzlinu, v zimě stavěli sněhuláky nebo iglů a chodili bruslit na rybník. Nepamatuji si, že bychom se nudili.

Š: Jak jste se domlouvali s kamarády, když nebyly mobily?

M: Domluvili jsme se ve škole, a to pak platilo. Nebo jsme museli jít k tomu kamarádovi domů zazvonit na zvonek a zeptat se. Někteří z nás měli doma telefon, to pak šlo snadněji, ale neměli jsme ho všichni.

Š: Vařili dobře ve školní jídelně?

M: Děti si na jídelnu asi budou stěžovat vždycky, takže jsme si stěžovali i my, ale určitě to tak strašné nebylo. Nejhorší ale bylo, že jsme museli dojídat. V okénku, kde se vracely talíře, stála přísná paní, která nás vracela, ať dojíme, co ještě máme na talíři. Z toho mám trauma snad i dneska, protože jsem v té době nebyla zrovna velký jedlík. Občas jsem kvůli tomu domů přinesla i poznámku.

Š: Jaké byly tvoje oblíbené sladkosti?

M: Měla jsem ráda pendreky. Byly buď ve formě takových barevných tyčinek nebo pruhovaných kostiček. Občas se dají sehnat i dneska. Takže když je někde vidím, hned si je koupím. Pak jsem měla ráda ještě karamelky a cukrové čocky, ale ty jde koupit normálně i teď.

Š: Čím si chtěla být, až budeš velká, a splnilo se to?

M: Chtěla jsem být vynálezkyň, přijít na něco, co lidem moc pomůže. Kreslila jsem různé vynálezy na papír a vymýšlela jim jména.

Dneska pracuji v Akademii věd a je ze mě vědkyně, takže se to vlastně splnilo, ale maličko jinak. Nějaký velký objev, který by pomohl lidem na mě pořád čeká. Teď mám navíc dvě šikovné děti, které mi s tím možná pomůžou.

Maska

Emu Buňatová VIII.C

Chci jít na místo
tam, kam lidé moc nechodí.
Ale já tam chodím, když mě něco
rozhodí.
A to bývá vcelku často.
Lidé neznají mou tvář.
Pouze masku, kterou občas sundám
A pak vypukne velká zář,
a tak ji zase radši nandám,
protože vím, že ta maska lidi baví víc.
Tam na tom místě můžu sundat
masku_mou,
chytnu se za ruku tvou.
A tam je mi nejlíp,
tam na tom místě,
kam lidi moc nechodí.
Je studánka hluboká,
tam masku svou odhodím,
skleslou tvář nahodím,
a dám se do pláče.
Někdy si říkám,
jestli není lepší být sám,
než s lidmi, kteří štěstí kazí vám.
A tak sama kráčím ke studánce
a představuji si někoho,
kdo masku svou mít už taky nechce.
Jenže sama vím, že tohle přání
nejde splnit lehce.

A tak o tom jen sním.
Když ale otevřu oči z představ
mých,
v dáli uvidím osobu,
oči podobající těch tvých.
Tak srdce se mi zastaví,
já na nohy se postavím
a jdu za tou osobou,
ona za mnou.
Je to zvláštní pocit,
jak kdybych pochopila
pocit, který jsem si do teď jenom
představovala.
Nikdy by mě nenapadlo,
že tu osobu najdu.
Ta, která mě dovede,
když na cestu špatnou zajdu.
Ta, která mě rozveselí,
když smutek v sobě mám
a v srdci ho skrývám.
Ta, která mi podá ruku svou,
když narazím na cestu zlou
a odhodíme masku naši.
Ať už se nám na naši cestu nikdy
nepráší.

Dokonalé prázdniny

Batyrbek Aruuke IX.D

Úvaha

Jaké byly mé dokonalé prázdniny? To je otázka, nad kterou jsem ještě v minulém roce vůbec neuvažovala. Prázdniny jsou prázdniny. Hlavně se neučit a s ničím se netrápit. Nečekaně zvláštní prázdniny jsem ale zažila v létě roku 2025. Jejich dokonalost byla od samého prvopočátku.

Poprvé po šesti letech jsem konečně uviděla svou rodnou zem, Kyrgyzstán. Já, moje sestra a moje máma. Klasicky jsme navštívily své příbuzné, odpočívaly na pláži u horského jezera Isyk kol a obyčejně jsme si užívaly prázdninový čas. Ten se chýlil ke konci. Nastal den, kdy jsme měly odlétat zpět do Prahy. Všechno na letišti probíhalo v pořádku. Odevzdaly jsme naše kufry, rozloučily jsme se s babičkou, prošly jsme gatem. Ještě nám měli pracovníci letiště zkontrolovat cestovní dokumenty a už jsme mohly sedět v letadle. Moje sestra prošla bez problému. Když došla řada na mě a moji mámu, úředník poprosil o můj rodný list a potvrzení o tom, že můj táta ví a souhlasí s mým odletem do zahraničí. Moje rodiče nic neslyšeli o tom, že něco podobného mají s sebou mít. Nechtěli mě pustit do letadla. Máma v jejich kanceláři vytvořila skandál. Nabízela telefonát tátovi, aby jim potvrdil souhlas. To nestačilo. Nešťastná volala mé babičce, je docela známá osoba v policejním odvětví, ale ta neměla možnost žádného jiného řešení. Máma byla bezradná a odmítala mě v Kyrgyzstánu nechat samotnou. Já jsem si po celou dobu byla jistá, že se to nějak vyřeší.

Nevyřešilo. Zatímco moje máma se sestrou už byly ve vzduchu, já seděla s babičkou v taxíku, který nás vezl zpátky do jejího bytu. Já jsem trávila ještě skoro měsíc u prarodičů, zatímco moji rodiče v panice běhali a zjišťovali, kde mají získat potřebné dokumenty, aby je poslali poštou ke mně. Nejdříve jsem si přála se rychle dostat zpět do Čech. Stěžovala jsem si kamarádkám na Instagramu, že mě nechtějí pustit a vtipkovala jsem, že mě rodiče nechali v Asii.

Až časem jsem si popřemýšlela a položila otázku: „A je to tolik u babičky hrozný?“ Zavzpomínala jsem na své nečekané „věznění“ v Kyrgyzstánu a pochopila jsem, že to celou dobu byl ten odpočinek, který jsem celý svůj život potřebovala. Já jsem měla svůj pokoj, ve kterém jsem mohla sedět hodiny, a nikdo mě za to nenapomínal. Byla jsem vzhůru od dvanácti do dvanácti a mohla jsem neustále sledovat můj oblíbený seriál. Každá snídaně byla tou nejlepší dobrotinou. Nemusela jsem navštěvovat nějaká muzea, na která zapomenu už příští den. Skoro každý den jsem chodila s babičkou a dědou na procházky a pomáhala v obchodě.

Někdy jsem vycházela večer jen s babičkou, která mi v nedaleké jídelně kupovala vynikající dortíky. A každý večer jsme si všichni tři (a někdy čtyři, když k nám přicházel bratranec) povídali při hodně dobrém čaji s reálnými bobulkami a ovocem. Když jsme konečně obdrželi potřebné dokumenty, odletěla jsem se svým bratrancem domů, do Čech. Nechci tvrdit, že takovýto způsob života je můj oblíbený. Byl to malý odpočinek od vlastní rodiny i zvyklostní rutiny v bytě mého dětství. Po příletu do Prahy mě rodiče vzali k moři a já jsem se zase vrátila do obvyklého života.

A jaké jsou mé dokonalé prázdniny? Jsou takové, které mám každý rok, rodinné výlety a oblíbení lidé. Někdy ale člověk potřebuje i tak zvaný odpočinek z odpočinku, jenom já, dobré jídlo a seriály, a pak už jsem zase naplněná energií pokračovat v rutině.

Tajemství babiččiny hrací skříňky

Valentová Zuzana, IX. D

Nastal 23. prosinec a venku ležel sníh. Mrzlo. Den před Vánocemi jako každý rok jsme jeli navštívit naši babičku. Vezli jsme jí dárky a chtěli popřát hezké svátky. K babičce přijíždíme obvykle až na oběd kolem jedné. „Tak jsme tady rodino!“ volal táta zoufalým tónem. Já hned poznala, že se mu sem vážně nechtělo. Vystoupili jsme z auta před dvoupatrovým domem a zazvonili na zvonek. Čekali jsme a čekali.

Nakonec nám babička otevřela dveře se slovy: „Tak vás tu zase vítám.“ Pozvala nás dál. Zněla šťastně a upřímně. „Ahoj babi,“ odpověděla jsem jí s úsměvem. Sotva jsem však vkročila do domu, Okamžitě mě zaujala stará hrací skříňka ležící na polici hned vedle jejích fotografií z dětství.

Mezi nimi byla i jedna fotografie, kde byla babička oděna v sesterském obleku. „Pracovala jsem v psychiatrické léčebně jako zdravotní sestřička,“ vysvětlila mi, neboť si všimla, nač se dívám. „Pobývali tam lidé, co už neměli pro co žít. Lidé, kteří díky válce přišli o rozum.“

Odmlčela se a ukázala na skříňku ležící na polici. „Mám si ji vzít?“ tázala jsem se. Babička jen souhlasně kývla.

Nadešel čas vyrazit domů, vzala jsem si skříňku do rukou a pevně ji sevřela. Po cestě zpět jsem přemýšlela, proč se babička chovala tak divně, ale na nic jsem nepřišla. Domů jsme dorazili pozdě, akorát čas jít do hajan. Skříňku jsem si položila na noční stůl vedle mé postele, zalehla, otočila se na bok a únavou usnula. Najednou jsem se uprostřed noci vzbudila. Netušila jsem, proč jsem byla vzhůru a co mě vzbudilo. Podívala jsem se na hrací skříňku. Tenoulince, ale tajemně hrála svou písničku. Ztratila jsem nervy ji poslouchat.

Zvedla jsem se, abych víčko od hrací skříňky zavřela. Náhle se stalo něco, co pořádně nedokážu popsat. V momentě dotknutí se víka jsem zmizela ze svého pokoje. Ocitla jsem se v nějaké staré budově. Omítka se zde drolila a okna zamřížovaná. Celá budova působila velice staře. Největší šok přišel, když jsem se podívala skrz okno do okolí budovy. Zničená příroda, kolem ležel nějaký divný prach a venku se pohybovali.....vojáci? Pak jsem se zaměřila na sebe. Zjistila jsem, že na sobě nemám svoje oblečení, ale nějaký nemocniční oděv.

Vyhledala jsem nejbližší zrcadlo a podívala jsem se do něj. Byla jsem v šoku. Najednou jako by se mi nohy přilepily k podlaze a svaly se zasekly. Měla jsem dočista jinou podobu.

„Co se to stalo? Co se tu děje?“ zmateně jsem se tázala okolních lidí. Nikdo neodpovídal. „Viktorko!“ volal někdo. Kráčela jsem dál. Najednou za mnou někdo běžel. Já nevěděla, co mám dělat. Začala jsem utíkat. Někdo mě chytil za zápěstí. „Viktorko stůj!“ ozval se hlas za mnou a já se otočila. Stála tam žena v sesterském obleku. Byla mi už od pohledu povědomá. Soustředila jsem se na to, abych jí vyklouzla ze sevření. „Já nejsem žádná Viktorka. Pusťte mě!“ křičela jsem. Z celého toho stresu jsem musela být bílá jako stěna. Cítila jsem, jak mi tep musel stoupnout alespoň na sto šedesát.

Najednou se ozvala rána. Než jsem si stačila cokoliv uvědomit, budova vyletěla do povětří a já ležela na zemi. Silně mě bolela hlava. Myslela jsem si, že mi do ní někdo tříská kladivem. Mžourala jsem na svět kolem mě. Najednou jsem ztratila všechny vjemy. Probrala jsem se. Ležela jsem na zemi celá potlučená, ale živá. Svět kolem ztichnul a já se poprvé cítila úplně sama a bezmocná. Pokusila jsem se vstát. Šlo to stěží, ale podařilo se. Stála jsem zkameněle, beze slov. Všude kolem mě leželo tolik mrtvých a zraněných lidí. Nedaleko ode mě jsem viděla ležet tutěž sestřičku, která mě držela v budově za ruku. Hýbala se. „Je živá? Anebo už mám jen vidiny?“ ptala jsem se sama sebe. Přiběhla jsem k ní a snažila se jí pomoci. Třásla jsem s ní: „Paní. Paní, jste živá?“ Nepohnula se. Možná se mi to opravdu jen zdálo. Povzdychla jsem si a otočila se s myšlenkou, že půjdu najít nějaký příbytek.

Najednou se ozvalo chraplavým a tichým hlasem: „Viktorko!“ Nechápala jsem, proč mě tak nazývá. Ihned jsem se otočila a spěchala jí na pomoc. Sklonila jsem se nad ni, abych slyšela, co mi šeptá. „Uteč!“ přikázala mi. „Ty máš ještě šanci se zachránit. Mě tu nech. Prosím. Bude to lehčí pro obě strany. Byla bych pro tebe jen zátěž.“ Nemohla pořádně popadnout dech. Cítila jsem, že se mě snaží varovat. Ale před čím?

Odpověď stála na nedalekém kopci a v ruce držela zbraně. „Musíš rychle utéct!“ naléhala. „Běž! Běž! Utíkej!“ Poslechla jsem ji. Zvedla jsem se a utíkala, co mi nohy stačily. Němečtí vojáci zuřivě běželi za mnou. Já měla co dělat, aby mě nedohnali.

Několikrát po mně vystřelili. Já vždy rychle uhnula. Schovala jsem se za nedalekou menší skálu. Po pár minutách jsem vylezla. Vzduch byl čistý. Procházela jsem se lesíkem. Přecházela jsem přes dlouhou tenkou lávku vedoucí nad řekou a tu jsem ji uslyšela. Byla to ona. Ta stejná melodie. Stejná hudba. Hrací skříňka. Slyšela jsem ji. Pozastavila jsem se a zaposlouchala se do melodie. A najednou bum. Něco mě zezadu silně trefilo do hlavy a já padala do hlubin řeky. Cítila jsem svůj poslední nádech.

Druhý den našli rodiče svou nehybně ležící dceru v pokoji na zemi s rozbitou lebkou. Nikdo netušil, co se tenkrát tu noc stalo, ale jedno je jisté. Stará hrací skříňka pohozena vedle mrtvého těla na zemi určitě není něco, co by chtěl mít běžný člověk doma.

Hlas na druhé straně byl můj vlastní

Dominik Konečný IX. D

Vždycky jsem žila sama. Je to jednodušší. Žádné hádky o nádobí, žádné kompromisy ohledně termostatu, žádné vysvětlování, proč jsem přišla domu pozdě.

Jen já, moje knihy a starý viktoriánský dům, který jsem zdělila po babičce. Pevná linka byl její nápad. „Mobilní telefony selžou, Nicole,“ říkávala, než zemřela „Až se něco pokazí, budeš chtít skutečný telefon.“ Nechala jsem ho připojený hlavně z úcty k její památce.

Ten úterní večer jsem opravovala testy a napůl sledovala dokument v televizi, když mi zazvonil mobil, neznámé číslo. Málem jsem ho nechala přejít do hlasové schránky, ale něco mě donutilo hovor přijmout.

„Halo?“ Jen šum. Už jsem se chystala zavěsit, když jsem v tom šumu něco zaslechla. „Nicole!“ ozval se hlas na druhém konci. Narovнала jsem se: „Kdo je to?“ Další šum „Až zazvoní pevná linka, zvedni to. Prosím.“ Než jsem stihla odpovědět, hovor skončil. Zírala jsem na telefon a přemýšlela, jestli si ze mě nedělá některý ze studentů legraci. Věděli, že žiju sama. Věděli, jak se jmenuji. Ale v tom hlase bylo něco... naléhavého.

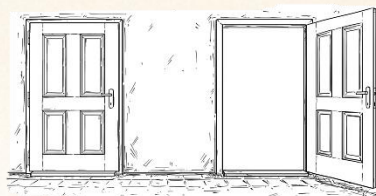
Pevná linka zazvonila přesně o 14 minut později. Pamatuji si to přesně, display ukazoval 22:47. Přistoupila jsem ke starému běžovému telefonu, který ležel na kuchyňské lince. „Halo?“ zavolala jsem do sluchátka. Nejdřív jsem si myslela, že se spojení přerušilo. Žádný šum. Žádné dýchání. Nic. Pak jsem to uslyšela. Svůj vlastní hlas. Ale něco bylo špatně. Zněl divně, zoufale. „Nehýbej se!“ Na těle se mi objevila husí kůže. Byl to nepochybně můj hlas.

Stejně lehké chraplání. Stejný rytmus řeči. Ale já jsem nic neřekla. „Kdo je to?“ požadovala jsem odpověď. „Prosím,“ zašeptal hlas zpět, „jestli si ceníš svého života, nehýbej se. Zůstaň úplně nehybná dalších 60 sekund!“

„To je nějaký vtip? Jak ...“ začala jsem, ale hlas mě přerušil. „Prosím.“ Zoufalství v mém vlastním hlase mě vyděsilo. „53 sekund. Nehýbej se!“ Ztuhla jsem. Sluchátko přitisknuté k uchu, očima jsem se rozhlížela po kuchyni. Nic se nezdálo být jinak. Lednice hučela. Venku projelo auto, jeho světla na chvíli osvětlila místnost skrz závěsy. „38 sekund,“ zašeptal hlas. A pak jsem si uvědomila zvuk, který jsem předtím neslyšela, slabé rytmické ťukání. Jako kdyby něco tvrdého ťukalo do skla. Zdálo se, že přichází z prostoru nad oknem u dřezu. „11 sekund“. Ťukání zrychlilo. Zoufale jsem chtěla otočit hlavu, ale varování mě drželo na místě. „Pět, čtyři, tři, dva, jedna.“ Ťukání ustalo. „Teď utíkej do ložnice. Zamkni dveře. Hned!“ Upustila jsem telefon a utíkala. Neohlédla jsem se. Nezastavila jsem se. Přibouchla jsem dveře od ložnice, zamkla je a přistrčila k nim těžkou komodu. Slyšela jsem, jak něco vlezlo dovnitř skrz kuchyňské okno.

Zvuk posouvajícího se skla a potom něco těžkého dopadlo na podlahu s mokrým plesknutím. Pak ticho. Přiložila jsem ucho k podlaze a slyšela kroky. Pomalé, táhlé kroky doprovázené tím ťukáním. Pohybovalo se to po domě systematicky, jako by hledalo. U každých dveřích se to na chvíli zastavilo a pak pokračovalo dál. Nakonec dorazilo k mé ložnici. Když se klika začala třást, zkousla jsem si klouby na ruce, abych nevydala zvuk. Z druhé strany se ozval hlas. Ale nebyl to hlas z telefonu. Byl zkreslený. Jako by někdo teprve zjišťoval, jak používat hlasivky. „Nicole, slyším tě.“

Něco tvrdého narazilo do dveří a komoda se třásla. Ustoupila jsem a rozhlížela po zbrani. Zazvonil telefon. Ne můj mobil, ten zůstal v obýváku. Zazvonila pevná linka. V této místnosti ale žádná nebyla. Bezdrátový přijímač u mého nočního stolku se rozsvítil.

Telefon, který by neměl existovat, zvonil. Zírala jsem na něj paralyzovaná strachem. Venku něco opět narazilo do dveří. Zvedla jsem to. „Napodobuje tě,“ řekl můj hlas.

„Vidělo tvou fotku. Slyšelo tvůj hlas, to oni dělají.“ „Co se děje? Co je to za věc?“ šeptala jsem. „Není čas. Brzy se prorazí dovnitř. Musíš pryč.“ „Jak?“ zeptala jsem se. „Oknem. Najdeš tam malou římsu. Když skočíš, dosáhneš na strom. Udělej to hned.“ „Kdo jsi?“ požadovala jsem znát. Přibližovala jsem se k oknu. „Jsme ty, Nicole. Za šest měsíců. Pokud přežiješ dnešní noc...“ „To je nemožné!“ přerušila jsem hlas „Jizva na levé dlani z doby, kdy ti bylo sedm. Ten opakující se sen o babiččině půdě. Věříš mi teď?“ ptal se hlas. Zírala jsem na levou dlaň. Na jizvu, o které nikdo nevěděl.

Dveře za mnou se začaly prohýbat. Do nich se zařezávaly ostré drápy. „Proč se to děje?“ zeptala jsem se a otevřela okno. „Našli cestu skrz. Místo, kde se světy tenčí. Ta věc loví napodobováním kořisti. Pokud tě chytí, vezme si tvoji kůži.“ Hlas se odmlčel. Téměř jsem to nezvládla, ale našla jsem způsob, jak se varovat.

Komoda se převrhla a dveře se rozletěly. Zahlédla jsem něco bledého, příliš mnoho končetin, obličej jako roztavený vosk. Vyšplhala jsem z okna. Minula jsem nejbližší větev, dorazila do další a dopadla tvrdě na trávník. Bolest mi vystřelila v kotníku, ale adrenalin mě udržel v pohybu. Doběhla jsem k auta a ujela.

Vrátila jsem se až po třech dnech a s policisty po boku. Dům byl neporušený. Žádné rozbité okno. Policisté mě litovali. Procházeli dům, místnost po místnosti a nic nenašli. Ale jedna věc byla jinak. Na kuchyňské lince vedle telefonu ležel malý kousek bílého papíru, který tady předtím nebyl. Byly to instrukce psané mým rukopisem, jak vytvořit časovou smyčku. Složitě výpočty a schémata, kterým jsem nerozuměla. Na konci stál divný vzkaz: „Šest měsíců.

Šestnáctého listopadu se to vrátí. Buď připravená zavolat. Smyčka musí pokračovat.“ Dnes je šestnáctého května a mám přesně šest měsíců na to, abych se naučila, jak zavolat sama sobě do minulosti...

Navštívili naší Zemi mimozemšťané?

Adam Jonáš IX. D

Argumentační esej

Jedná se o problematickou otázku. Lidé vytvářejí různé typy konspiračních teorií k tomuto tématu. Může to být pravda? Pokud bych chtěl krátce odpovědět, říkám ne. Je to více komplikované.

Mnozí argumentují, že na Zemi se nelze dostat kvůli naprosto gigantické vzdálenosti mezi slunečními soustavami v mezihvězdném prostoru a také kvůli tomu, že nejrychlejší možná rychlost, rychlost světla, není dostatečně rychlá na to, aby se k nám dostali v rozumné době.

Ale soustava nejbližší k té naší, Proxima Centauri, je vzdálena pouhé čtyři světelné roky a existuje mnoho soustav, které jsou od nás podobně vzdálené. Text, který otázku vylučoval, tvrdil, že by civilizace musela ve své vesmírné lodi prožít několik různých generací, než by přistála na naši Zem. I to by šlo vyřešit, kupříkladu krio hibernací. Těla by se zmrazila a kosmická loď řízena autopilotem by umožnila, že mimozemšťané by nemuseli na své lodi prožít tolik generací. Nebo třeba ohýbáním vesmírného prostoru. Vesmír je složen z takzvané temné hmoty a temné energie, kterým lidstvo moc nerozumí. Fyzicky by šlo tuto temnou hmotu zmenšit a tím dočasně vesmírný prostor před lodí zkrátit tak dostatečně, aby cesta trvala tisíc let a nikoli dva.

Takže v cestě na Zem nevidím žádný problém. Ten je jinde. Zprvė tak, jak funguje světlo, povrch planety Země svítí pomocí umělých světelných zdrojů okolo stovky let. Civilizace, která se nachází od nás dál, více než sto let, by si nemusela inteligentního života na Zemi všimnout. Takže by nás mimozemšťané maximálně pozorovali a jako my by teoretizovali, že na tom jednom hodně vzdáleném vesmírném objektu se možná kvůli dobrému složení atmosféry život vyskytuje.

A i kdyby se k nám záhadně dostali ať už za doby egyptské civilizace nebo později, tak by se jejich přítomnost stoprocentně někam zapsala, zaznamenala. Pokud by na naši Zem dorazili dnes, vědci by si díky teleskopům všimli již v momentě, kdy by se k Zemi blížili.

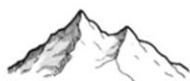
Závěrem tvrdím, ne, naši Zemi mimozemšťané nenavštívili. Šance je minimální, skoro žádná. Nikdy pořádně nebudeme vědět.

VARIACE 9.B NA NEZVALOVU ABECEDU

Žáci IX.B – výběr z prací

A

Písmeno A jak hora stojí,
špičkou vzhůru k nebi míří.
Dvě nohy pevně má, příčka
uprostřed spojí dva.

B

Býk, buvol, babyka
to není žádná muzika
Bagr to je stroj
na Blanensku zas nosí kroj

Gazela běhá po pláni a při tom žvýká
stéblo trávy.
Gorila zas ráda banány.

N

Písmeno N nám něco naznačí,
na nebi noc hvězdičky rozzáří.

Nad námi něžně noc se sklání,
N je začátek nových přání.

O

Opice na strome skáče, houpe se lehce na dlouhé liáně velice . Drží se větví, směje se z výšky, schovává banány do malé skrýšky.

Chytrá je tahle hravá opice, ráda si dělá legrační grimasy velice. Z větve na větev rychle se houpá, v džungli si spokojená opice brouká

R

Písmenko R je hezky štíhlé, stojí rovně, vůbec není líné. Někdy vrčí: rrr, když ho čteš, jazyk si u toho občas pleteš

X

Vypadáš jako křížek proto nejsi motýlek. Jsi znamínko z matiky. Jsi součástí fyziky.

X

Z

Zubaté Z se v řádku blýská na konci slov si tiše píská začíná zima, zrní zraje zvoní zvon a vítr vane

AUTOŘI:

Ema Buňatová VIII.C

Adam Jonáš IX. D

Dominik Konečný IX. D

Valentová Zuzana, IX. D

Batyrbek Aruuke IX.D

Štěpánka Sochorová VI. D

Aneta Vodenková VI.B

Kryštof Zemánek IX. D

Tadeáš Netřebský IX. D

žáci 9.B

